

la veu jove

Flavià, per sempre

És molt probable que molts de vosaltres us pregunteu: "qui era aquest senyor?", i a alguns altres us sonarà una mica perquè teniu germans grans que han vingut a l'institut. Ben segur, que aquests darrers us respondran amb sorpresa "El Flavià, El tito Flavià,? doncs va ser director del nostre institut durant 11 anys i a més va ser professor meu de castellà". És difícil parlar del nostre centre sense parlar d'ell, perquè durant els gairebé 20 anys que hi va exercir la docència hi va deixar empremta.

Seriós, treballador, constant, mai no es va resignar a acceptar les dificultats de l'ensenyament ni les mancances d'un institut que començava a funcionar quan ell va arribar-hi el setembre del 84 (falta de material escolar, infraestructures inadequades, problemes amb la calefacció) i des del pri-

mer moment es va comprometre a donar un cop de mà. Ben aviat es va implicar en l'equip directiu tot fent de sots-director durant dos cursos i immediatament va continuar aquesta tasca com a director. Tot i que, més d'una vegada va estar temptat d'aban-

donar aquesta responsabilitat, va continuar a peu de canó pràcticament fins a la jubilació l'any 2004.

Però no ens ha vist deixar del tot, sovint venia a l'institut per veure'ns i nosaltres li fèiem broma sobre

la tranquil·litat de la seva nova vida. Vida escassa, perquè el passat de setembre la mort ens el va arrabassar. En aquest número, hem cedit la veu als antics alumnes i als representants dels pares i mares que el van conèixer que li han volgut retre un homenatge senzill, discret, com era ell mateix.

In memoriam flavia/ae

Festa final de COU l'any 97

Com a Secretària de l'Associació de Pares i mares de l'Institut i membre del Consell Escolar durant un llarg període de temps, vaig tenir la sort de poder conèixer uns professionals de l'ensenyament, amb qui més tard vam arribar a tenir una relació més d'amistat que l'estricta relació, com a Secretària de l'associació de pares i mares i membres de la Direcció del Centre. I una d'aquestes persones va ser el Sr. Flavià

Per això quan em van parlar de la idea de poder col·laborar amb un homenatge a ell, de seguida vaig pensar: serà com tornar a parlar amb ell, ell mai havia rebutjat parlar amb nosaltres, mai vam trobar a faltar un suport a les nostres idees

Amb el seu respectuós tarannà. Amb la seva il·lusió per l'ensenyament i amb les ganes que posava perquè tots els que col·laboràvem d'alguna manera en què l'Institut tirés endavant per aconseguir allò que més interessava. Van ser uns anys de reunions, de intercanvi d'opinions, a vegades, de discrepàncies en les idees, però sempre amb ganes de trobar una solució, i ho vam aconseguir, i tant ... més d'una vegada.

Ara que ja no podem fer aquestes xerrades, gaudiré dels records i d'una amistat que mai oblidaré.

Gràcies Sr. Flavià per haver tingut l'oportunitat de conèixer-lo.

M. Teresa Prad Bayona

Cuántos recuerdos me pueden haber quedado de usted Sr. Flavià? Porque era así como nos tratábamos, aunque en muchas ocasiones hablamos de tutearnos, pero era tanto el respeto que había entre los dos que nunca lo conseguimos, a pesar de nuestra gran amistad. No le han hecho monumento, ni monolito... ¿Para qué? Los que tuvimos la suerte de conocerle sabemos lo que usted hizo por mejorar esta sociedad y por ello y mucho más no lo vamos a olvidar.

Juan de Dios Castro ex-presidente de l'AMPA

CARTES A LA DIRECTORA

Ensenyament públic i immigració

- Directora:
- Montse Cendra.
- Equip de redacció:
- Ana Baena
- Jose Baena
- Eduard Capilla
- Laura García
- Aida Hebles
- Victoria Latorre
- Pilar Manso
- Catherine Mejías
- Manuel Valenzuela
- Amb la col. laboració de:
- Ana Mª Caballero
- I dels alumnes de crèdit variable de 2n "Fem el diari"
- Disseny: Mª José Ripoll

(Vull dedicar aquesta carta al drama que viuen els subsaharians per entrar a Espanya)

Durant una setmana o més, els subsaharians fan un viatge de 2000 o mes quilòmetres per arribar a la tanca. Aquesta tanca els separa dels seus somnis que són viure una vida millor. Els que aconsegueixen saltar la tanca i "entrar al país lliurement" són capturats o treballen com a drapaires o transportant els carros de la compra dels que viuen allà i només es queden l'euro que hi ha al carro o, a vegades, el que els donen. Alguns , fins i tot, són transportats cruelment fins al Sàhara per ser abandonats allà a la seva sort. M'agradaria que acabessin aquests maltractaments que ens transformen a tots en inhumans.

Borja Moya 2n A d'ESO.

Totes les escoles públiques són les més multiculturals. Malgrat això les escoles privades no són solidàries perquè busquen benefici.

En canvi ,les escoles publiques moltes vegades tenen més problemes que beneficis.

Molts dels problemes de l'ensenyament públic vénen del mal repartiment dels diners, en moltes escoles privades és desigual.

Si teniu en compte la tasca més complexa i compromesa socialment es fa a l'escola publica, per això és aquesta la que hauria de rebre més suport de tota mena per part dels pressupostos.

Jagoba Mateo 2n ESO A

EL PERILL A LES DISCOTEQUES

Quan els joves anem a les discoteques hi hauria d'haver unes normes de seguretat. Per exemple, les sortides d'emergència , de vegades , les tenen bloquejades i no es pot sortir d'allí.

Això, per tant provoca un problema, perquè es triga molt a desallotjar-lo i si es fes un tap a l'entrada es produirien ferits. Cal exigir seguretat quan tenim un moment d'oci.

Aitor Hernández
2n ESO A

Parlamentaris a l'institut

El passat dia 21 d'octubre l'institut va rebre la visita del president del Parlament de Catalunya, el senyor Ernest Benach acompanyat de quatre representants dels cinc grups parlamentaris .

lamentaris. El Sr. Carrera, representant de Convergència i Unió, va visitar les aules dels cicles formatius i les de batxillerat. La Sra. Comas, d' Iniciativa per Catalunya-Verds va passar per les classes de primer cicle. El Sr. Sergi de los Ríos, d'Esquerra Republicana per Catalunya va passar per les aules de segon cicle i va assistir a les eleccions de delegats de 4t C d'ESO .

A les 9:30h del matí els delegats, sots-delegats de cada classe així com dels alumnes membres del Consell Escolar es van dirigir al saló d'actes per rebre i escoltar el discurs del Sr. Benach. Una intervenció que va durar poc més d'un quart d'hora. El President seguidament va assistir a les eleccions de delegat a una classe de segon de l'ESO.

Mentrestant els parlamentaris varen anar passant per les classes per fer que els alumnes entenguessin i s'apropessin al sistema parlamentari i democràtic de Catalunya. Així es van distribuir els grups-classe segons els cicles , perquè tothom pogués conèixer algun dels par-

La Sra. Carrera de Partit dels Socialistes de Catalunya va anar a l'aula de 1rB de batxillerat. La participació a les aules va ser important, sobretot a les d'E.S.O, van fer preguntes com per exemple: *quant cobra un parlamentari?*, *què s'ha d'estudiar per ser parlamentari?*, i en les aules de batxillerat van interessar per temes relacionats amb la política del govern.

I més tard es va fer una pausa en el recorregut dels parlamentaris per tal de poder fer la foto de grup amb els responsables de les classes, els membres del Consell Escolar, el director de l'I.E.S. i els parlamentaris.

Mobilitzacions a l'ensenyament

Durant el primer trimestre hi va haver tres convocatòries de jornada de vaga d'estudiants, dues de les quals van tenir força incidència al nostre centre. La primera va ser el passat 8 de novembre i la segona el 14 de desembre. Tant l'una com l'altra, han tingut com a acte reivindicatiu principal la manifestació pels carrers de Tarragona.

En principi la vaga era per protestar contra la nova llei d'ensenyament que el govern estava a punt de presentar el govern, la que coneixem amb el nom de LOE. Una llei que derogaria l'anterior, la LOGSE, que segons molts és la responsable dels greus problemes que viu la Secundària actualment. Cal recordar que l'anterior govern del PP també va intentar canviar la LOGSE quan era al poder. La seva proposta rebia el nom de "Llei de Qualitat" o LOCE i també va crear una gran polèmica i moltes protestes dels sectors d'estudiants.

Actualment l'educació en l'Estat espanyol se situa en el capdamunt de la OCDE en fracàs escolar, cosa que probablement té el seu origen en el fet que s'hi destinen pocs diners públics: la despesa anual per estudiant està en un 18% per sota de la mitjana dels països desenvolupats. Sens dubte, el primer

responsable d'aquesta situació és el PP, que va governar durant més de 8 anys, sense invertir-hi més recursos que permetessin millorar les condicions dels centres, ni tampoc va promoure una reforma educativa en benefici dels fills dels treballadors.

Segons el Sindicat d'Estudiants, que era qui va fer la convocatòria de vaga, la situació de l'ensenyament secundari també és greu a les comunitats autònomes governades per l'esquerra. Així trobem aules prefabricades tant a Andalusia (645), com a Catalunya (643) o a Galícia, ara bé en aquests dos darrers casos només fa una legislatura que les esquerres tenen responsabilitats educatives. El panorama a la comunitat de Madrid amb o a la Valenciana amb governs de dretes de fa anys no és millor, potser val la pena de remarcar que el cas extrem seria el de València on segons aquest sindicat el govern ha reduït el pressupost educatiu en un 30%.

Vista la situació sembla evident que calia una nova llei que millorés l'estat de la qüestió, però la LOE no sembla la millor alternativa, per què? Els motius són diversos, aquí situem els més importants:

1- No va acompanyada de mesures pressupostàries suficients. El govern socialista ha anunciat que en 5 anys només invertirà 6000 milions d'euros, i en farien falta uns 19.000 per recuperar la falta d'inversions dels darrers 10 anys. A més a més, un terç dels recursos anirà a parar a l'escola concertada, que ha estat l'autèntica privilegiada dels darrers anys.

2- El govern vol posar una doble prova i un examen oral per pujar nota per accedir a la universitat.

3- Privatitza l'educació pública. Permetent que es concerti la segona etapa de educació infantil, els donen més diners i més subvencions a l'educació pública.

4- El director, escollit en la pràctica per l'Administració, tindrà més poders i el Consell Escolar menys.

La nova aula d'acollida

Si heu passat últimament per la biblioteca haureu notat que ha sofert alguns canvis. L'aula d'acollida, que fa dos cursos que funciona, hi ha sigut traslladada. Abans estava situada davant de l'aula de tecnologia, al costat de l'aula triple, un espai que aquest curs ja els havia quedat petit.

Per a molts de nosaltres, sobretot per als de batxillerat, aquesta aula és una autèntica desconeguda, així que el canvi d'espai ens ha semblat una magnífica oportunitat per conèixer-la.

La nova aula—resultat d'una subdivisió de la biblioteca—és molt més gran, cosa que permet més taules d'alumne, així com taules grosses per als ordinadors. Les parets

estan plenes de cartells, com podeu veure a la foto, que faciliten l'aprenentatge del vocabulari més elemental.

Aquesta aula es dedica ensenyar el nivell més bàsic de l'idioma als alumnes nous al centre procedents de països estrangers perquè ben aviat puguin seguir les classes amb normalitat. Tot i que la majoria d'ells provenen del Marroc, també n'hi ha de diversos països llatinoamericans, ara bé aquests darrers ho tenen una mica més fàcil perquè dominen el castellà.

Aquest curs ha augmentat el nombre d'alumnes de l'aula. Han passat de ser uns quants a ser de 30 a 36 alumnes, per això, després de moltes peticions, el Departament d'Educació ens ha acabat enviant una segona professora. Així es pot atendre millor els alumnes que estan dividits en diferents nivells d'aprenentatge: els que més o menys dominen el català i els que no en saben res de res. Primer s'intenta agrupar-los per edat, i després per nivell, l'objectiu és que puguin defensar-se en català al més aviat possible.

Quan surten de l'aula és perquè poden entendre el català, encara que sovint els costa força parlar-lo i és l'últim que fan. Per això creiem que cal reforçar la feina d'aquesta aula dotant-la de més mitjans humans i materials.

Xerrades sobre l'alcoholèmia

Les xerrades sobre l'alcoholèmia han estat una de les activitats complementàries d'aquests mesos que han implicat més alumnes.

Canalitzades a través de la Fundación Alcohol y Sociedad ens van explicar que els joves d'avui en dia consumim alcohol d'una forma desmesurada, cosa que implica greus riscos per a la nostra salut.

En aquest sentit, van aprofundir en aspectes com l'absorció, la distribució, la metabolització i l'eliminació de l'alcohol, amb tota mena de detalls perquè ho poguéssim entendre i

ser conscients de les conseqüències que té per al nostre cos.

També ens va parlar aquesta noia de l'anunci "Un conductor cada noche", l'anunci que surt per televisió, aquest dels ninotets de colors que es deixen la mort darrere perquè compleixen aquest enunciat.

Després d'unes dues hores de xerrada, vam fer un joc referent a l'alcoholèmia. Tots vam sortir amb la revista "Família & Adolescència" on hi havia molta informació sobre aquest tema tan actual.

Aprenents d'investigadors

El passat dia 16 de desembre, els alumnes de 1er de Batxillerat científic i tecnològic vam anar a l'IES Pere Martell, situat a l'antiga universitat laboral a escoltar una xerrada d'un científic que donava a conèixer l'interès de la física en el nostre temps.

Encara que feia molt de fred, la xerrada va ser molt interessant per diferents raons. D'una banda, perquè vam aprendre molt i de l'altra perquè vam descobrir que amb la física es poden aconseguir moltes coses.

Per començar, Jordi Wagensberg, físic i director de Cosmocaixa, ens va parlar de la vida d'Einstein i com, de ben petit ja es plantejava enigmes. El primer de tots? com podia un aparell com és la brúixola indicar-nos on era el nord- sud- l'est- l'oest. Després d'una llarga estona parlant, ens va comentar alguns treballs que va fer de difusió científica com "Metatemas".

Aquesta xerrada havia tingut una sèrie d'activitats prèvies, així tot va començar al labora-

tori de Física de l'institut, on, sota la supervisió de la professora vam fer una pràctica de càlculs de valors. Després, a casa, amb ajuda d'Internet, cadascun de nosaltres va haver d'elaborar un cartell que recollia aquella pràctica. Tot això no només ho vam fer els alumnes del nostre institut, sinó també d'altres centres que també van venir a la xerrada.

En acabar la xerrada, vam sortir de la sala i vam anar a veure l'exposició de tots els cartells que havíem fet els participants. Vam tenir una agradable sorpresa amb pallassos, que van fer una mica de show, per veure la part pràctica de la física de forma divertida.

Ja per últim, i el més esperat, es van brindar un agradable i deliciós pisolabis. Una bona anècdota va ser que els alumnes d'aquest centre ansiosos per entrar al menjador, vam entrar els primers, al pisolabis, ens vam apropiari de dues taules ens ho vam menjar tot i vam sortir els últims!

Ruta literària amb tren

De bon matí, començàvem el periple que ens havia de portar cap al nostre primer destí: Vilanova i la Geltrú. Primer l'autobús fins a l'estació i després el tren. Teníem força son perquè sortia el sol quan vam agafar el tren però, sobretot, teníem ganes de passar-nos-ho bé.

La primera etapa era el museu Víctor Balaguer, on un guia ens va parlar de la importància del fons d'aquest museu per conèixer millor la Renaixença i els Jocs Florals, que precisament, acabàvem d'estudiar a classe.

En acabar, segona fase del recorregut en tren, ara en direcció a Sitges, per poder veure el Cau Ferrat de Santiago Rusiñol, figura cabdal del Modernisme que també havíem treballat a classe de literatura catalana. El Cau Ferrat era un lloc una mica estrany, segurament tan original com el pintor i escriptor que l'havia anat formant any rera any. Ple de plats de ceràmiques per les parets, on també es combinava amb quadres i dibuixos a llapis. En el pis de dalt, un saló immens

amb materials de fusta i ferro on el Santiago Rusiñol feia les seves festes modernistes. On a més hi havien quadres i altres objectes que col·leccionava.

Una petita pausa per fer algunes fotos abans d'agafar el tren altre cop cap a Barcelona on vam gaudir d'una estona de temps lliure per dinar.

La tarda la vam dedicar a fer una volta "turística" per Barcelona, on veuríem els famosos papers de Salamanca, en una exposició dedicada a la història de Catalunya. També vam visitar l'Ateneu barceloní, que tenia una biblioteca exclusiva per a la gent que s'ho podia permetre, perquè per ser-ne soci calia pagar una quota elevadíssima. De pas, veiem també la façana i el vestíbul del teatre Romea on es representaren les obres de Guimerà i Rusiñol fa pràcticament un segle.

Al final va anar d'un pèl que no perdéssim el tren, i al cap d'una horeta més de tren ja érem a Tarragona.

In memoriam

"¿Cómo se ven las cosas cuando uno está a punto de jubilarse?", le pregunté un día al salir de clase. "Yo haría la pregunta al revés"- me contestó-, "uno se jubila precisamente por cómo ve las cosas".

El profesor Flavià era tal y como lo recordaba. Sus frases, en muchas ocasiones magistrales, parecían encerrar una moraleja de propina. Sólo ahora comprendo, que aquel tono firme y didáctico era el de un profesor al que los años de docencia habían acostumbrado a ser oído pero a menudo preguntándose si es escuchado. Un profesor con una dedicación vocacional que se palpaba en cada una de sus clases.

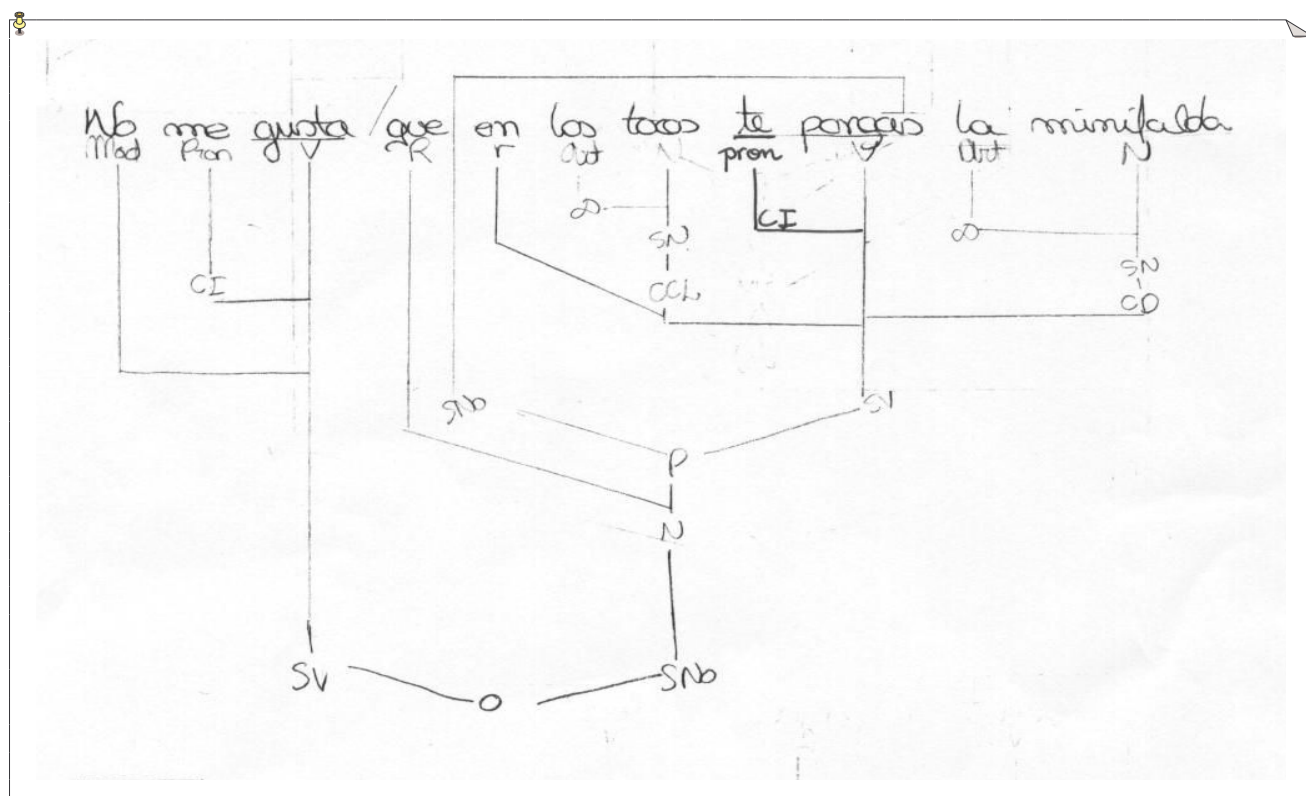
Aquellos que tuvimos la suerte de tenerlo como profesor, nunca olvidaremos su discurso irónico y crítico. Tampoco las largas frases que nos hacía analizar ni sus preguntas lanzadas al aire con las que aprendimos a reflexionar y pensar.

Algunos días, cuando miro a los alumnos, recuerdo aquel gesto suyo que repetía con la inconsciencia que da algo diario y trivial, aquella mirada por encima de sus lentes como si nos quisiera dar a entender que sabía lo que estábamos pensando. Era imposible no respetar aquel momento.

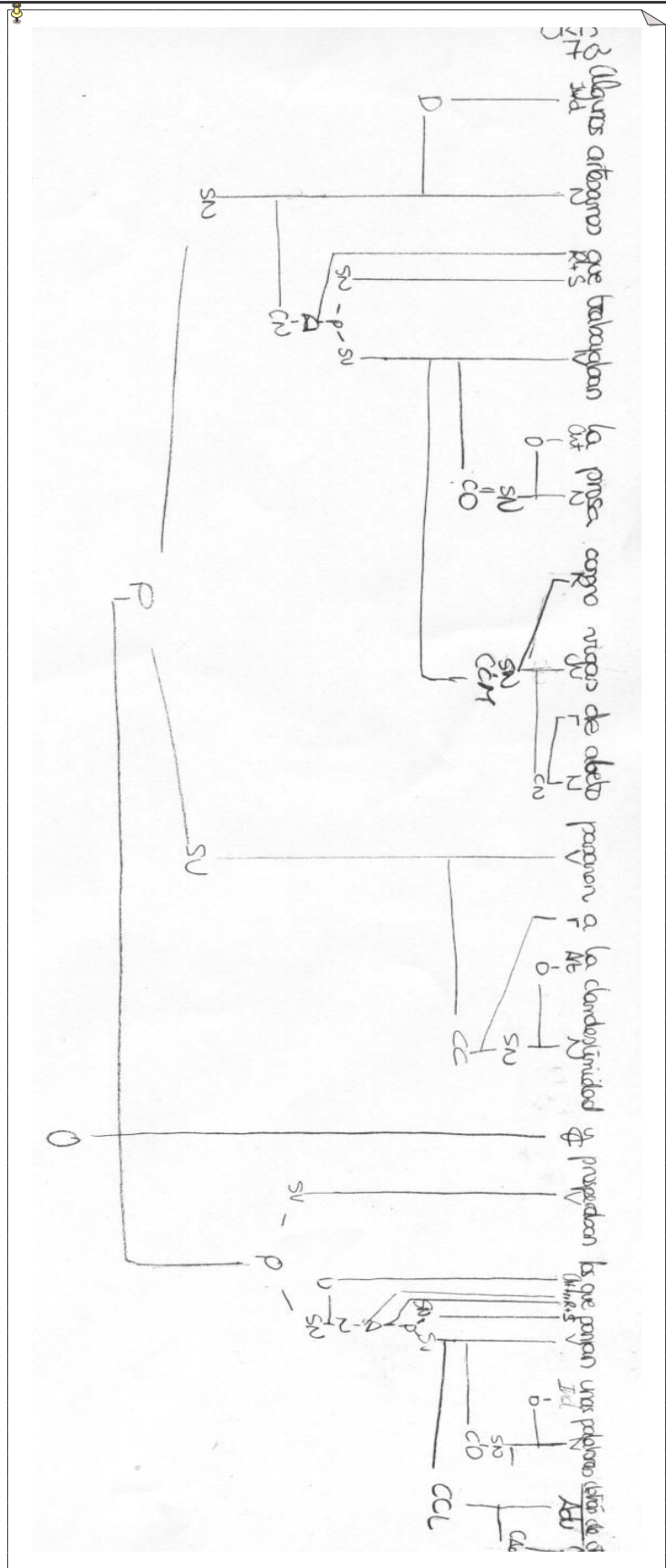
No sé si alguna vez conseguiré con mis alumnos algo así. Ya lo decía él, las cosas ahora son muy diferentes.

Gracias por lo mucho que nos ha dejado, profesor Flavià.

Adela López

Tal com diu l'Adela al text de la pàgina del costat , el Flavià era famós, entre altres coses, per la seva passió per la sintaxi. El seus alumnes recorden les llargues i interessants frases que analitzaven a classe. Aquí en teniu un parell d'exemples que ens ha cedit dels seus apunts la Cristina Cortés.

Els de batxillerat anem al teatre a Barcelona

El 13 d'octubre els de 1r de batxillerat vam anar a Barcelona a veure l'obra teatral *Mar i Cel* d'Àngel Guimerà (un mes després hi van anar els de segon)

A tres quarts de nou l'autocar va sortir de davant de l'institut en direcció a Barcelona. Tot i que l'objectiu principal de la sortida era assistir a la representació teatral, vam aprofitar el matí amb altres activitats.

Així, quan vam arribar al nou Cosmocaixa (el que abans era el Museu de la Ciència), els alumnes ens vam dividir segons la modalitat. Els de ciències van fer un taller sobre electricitat que va durar uns tres quarts d'hora. En aquesta estona, una monitora del mateix museu anava fent experiments i demanava la col·laboració de voluntaris, algun dels quals va tenir alguna sorpresa desagradable dels efectes elèctrics.

Mentrestant els alumnes de lletres van poder visitar l'exposició dedicada a Jules Verne, l'escriptor francès considerat el pare de la literatura de ciència-ficció. Després ens van deixar una estona lliure per poder veure les diferents exposicions tecnològiques i els experiments que hi havia.

La tarda era per al teatre, el veritable objectiu de la sortida, així que cap a les quatre ja estàvem a punt de marxar. Després d'un breu passeig sota la pluja, vam arribar al Teatre Victòria per veure *Mar i cel*, una adaptació musical d'una de les obres més conegudes d'Àngel Guimerà. Precisament nosaltres acabàvem de llegir i treballar a classe *Terra baixa*, així que coneixíem força bé el món d'aquest autor.

Entre els actors que hi havia podem destacar la presència de la cantant Elena Gadel, que va entrar a la segona edició de Operación Triunfo, que n'era la protagonista. La representació va tenir moments força espectaculars perquè damunt l'escenari hi havia un gran vaixell de pirates que girava i s'encarava al públic, i els actors feien acrobàcies i efectes especials. Al final, el públic va esclatar en uns aplaudiments entusiastes i sorollosos que van atenuar el rebombori general que hi havia hagut durant la representació.

Mar i Cel, una obra inoblidable

Nit rere nit, una gran ovació tanca el teló del teatre Victòria després que la companyia Dagoll Dagom hagi encisat tota la platea amb la seva nova versió musical de *Mar i Cel*. I és que l'obra d'Àngel Guimerà reviu en les veus d'aquests joves artistes que fascinen el públic amb una actuació molt completa. No només interpreten i canten sinó que també fan cabrioles de corda en corda d'un enorme vaixell pirata que es mou entre onades de fum i melodies.

Milers d'espectadors han gaudit d'aquest clàssic en reposició 16 anys després de la seva primera estrena i simpatitzat amb alguns personatges, com ara el petit Idriss, que alleugereixen el tema dramàtic de l'amor impossible entre dos joves, Blanca i Saïd, confrontats per forces superior, l'odi

entre moros i cristians, que els durà al tràgic final de la mort per amor. Tanmateix, el clamor continua augmentant en els moments de més passió entre Blanca i Saïd, encara que l'aldarull femení també té un notable ascens amb l'aparició d'alguns dels acròbates.

Aquesta petita joia teatralitzada ha romàs a la cartellera barcelonina fins el 8 de gener de 2006, sens dubte, amb l'esplendor que la caracteritzada fins aleshores, no només per la potencial musical i interpretativa dels seus actors, sinó també pel gran paper que ofereixen tècnics, músics, vestuari, escenografia i direcció.

Ana María Caballero Madrid, 2n B

Hamlet i Croma

El col·lectiu 'heavy' de Tarragona va estar de sort durant la passada festa Major de Sta Tecla perquè van poder sentir els grups del títol. Més d'una hora abans, ja feien pinya davant de l'escenari pel començament del concert a les 22:00. El motiu: l'actuació d'un grup amb molt bon caché, *Hamlet*, precedits pels catalans *Croma*.

Hi havia un ambient tan bo que la festa ja havia començat la festa abans i tot del muntatge del escenari. S'aplegaven en grups per tota la plaça del Mercat però sense fer gaire escàndol. En l'aire ja es podia ensumar la felicitat dels espectadors, que esperaven amb ànsia la sortida dels teloners, que més tard ens donarien pas al potent so de *Hamlet*.

Malgrat la puntualitat del públic, va caler esperar una estona més per gaudir de bona música. Un quart més tard l'estrident so d'una guitarra elèctrica ens donava pas a *Croma*, amb una melodia potent i dura, i unes lletres que ens parlaven sobre nosaltres mateixos. Cançons

com '*Covard*' van fer que els allí presents cridessin i es posessin a saltar com mai a la vida. Després de mostrar-nos el seu repertori i la seva qualitat de so van acomiadar-se per cedir el lloc al que se suposava seria el millor dels dos grups: *Hamlet*.

Fent les proves de so van trigar almenys una mitja hora. I al moment de sortir, Molly, el cantant, va intentar fer-se sentir, però sense èxit. Unes guitarres potentíssimes li apagaven la veu. El públic reaccionà de forma ràpida fins a recobrar el volum normal del micròfon. Van passar una molt bona estona amb temes èpics com '*Denuncio a Dios*', '*Lárgate Despacio*' o '*Desde el Árbol*', que van fer vibrar al públic, que es va bolcar amb el grup donant-li calor i energies per continuar donant més 'tralla'. Al final del concert

la gent va passar per alt tot l'embolic del principi, i els varen donar una gran ovació que gratament es mereixien.

HAMLET

Syberia

Una pel·lícula superinteressant

Els alumnes de 4t d'ESO van anar a Tarragona el novembre passat a veure *Las mujeres de verdad tienen curvas*, una pel·lícula que els va sorprendre per diferents raons.

En principi perquè ben aviat es van sentir identificats amb la protagonista, l'Ana, una noia d'uns 18 anys que tot just estava acabant els seus estudis a l'institut i a qui la seva família no comprenia gaire, en especial la mare, Carmen. Aquesta estava obsessionada per l'estètica, la imatge física i retreia a les seves filles que no fossin esveltes i primes com les models de passarel·la o com els vestits de talla 34,36 o 38 que feien al taller de la germana gran.

En canvi, l'Ana no s'avergonyia del seu

cos, al contrari, li agradava, és a dir, no l'importava si era grassoneta", segons ens deia la Jenifer Abrio que continua "la pel·lícula m'ha fet canviar d'idees sobre això"

Però aquest film no està centrat exclusivament en aquest tema, també es parla molt del conflicte generacional que enfronta pares i fills adolescents. La mare pensa que estudiar no és fonamental i que l'Ana abans d'anar a la Universitat el que ha de fer és ajudar en el negoci femení familiar.

(continua a la pàgina següent)

I ara, una de dibuixos terrorífica

La Novia Cadáver és una pel·lícula, que aconseguix un ambient tètric i obscur reflectits en moltes altres pel·lícules del director Tim Burton, com *Pesadilla antes de Navidad* o *Eduardo Manostijeras*. Aquest, és un llargmetratge d'animació tan ben fet que quan t'adones que la pel·lícula s'ha acabat, en realitat han passat 90 minuts. Això gràcies també a una gran qualitat d'imatge, als efectes visuals i un molt bon argument.

Comencem per aquest darrer: Víctor és un noi tímid i solitari promès amb una noia que encara no coneix. En l'assaig de la boda es posa tan nerviós que la pífia. Avergonyit fuig cap al bosc, on les coses es posaran encara més negres, ja que sense voler es comprometrà amb el cadàver d'una noia, que no està pas disposada a perdre'l ara que l'ha atrapat. Mai més ben dit atrapat, perquè ella l'arrossega cap al món dels morts sense que ell ho pugui evitar. Mentre, Victòria, la veritable promesa, l'espe-

rarà en el món dels vius.

Si la història encara us ha enganxat, la banda sonora us captivarà. Molt probablement us recordarà a *Pesadilla antes de Navidad*, per Danny Elfman, amb música facilona molt fàcil de recordar que us garanteix una bona estona, divertida i que us deixarà amb ganes de continuar sentint-la, gràcies al treball de tot un conjunt excel·lent.

Amb col·laboracions de Johny Depp (*Charlie y la Fábrica de Chocolate*), Emily Watson (*El Dragón Rojo*) i de Helena Bonham Carter (*EL Club de la Lucha*), esposa del director, amb el doblatge dels protagonistes en la versió original.

La Novia Cadáver és una pel·lícula que recomanem de bon gust, per totes les característiques que us hem donat, i perquè quan la veieu podreu comprovar que no ens hem fet pesats elogiant-la.

Las mujeres de verdad tienen curvas

En efecte, la Carmen i l'Estela (germana gran) tenen un petit negoci tèxtil on elles dues amb altres immigrants hispanes a Los Ángeles s'espavilen per tirar endavant amb molts esforços i una gran explotació. L'Ana es passarà tot l'estiu treballant-hi, tot i que és una feina que odia. Malgrat tot, al final serà ella qui buscarà suport econòmic per al taller tèxtil.

I quan pràcticament ja s'havia resignat a continuar així tota la vida, arriba la notícia bomba: gràcies al suport del seu professor, el sr. Guzmán, ha aconseguit una beca per estudiar a la Universitat. El pare, li farà costat tal com explica l'Esther Álvarez "L'Ana li va dir al seu pare que se n'anava a estudiar fora digués el que digués la mare i ell li va donar la seva benedicció"

Però no us penseu que tot eren dificultats per a l'Ana, aquest estiu descobrirà l'amor amb un company d'institut, en Jimmy, que no para de proclamar que no la troba pas grassa sinó molt atractiva.

Però no us expliquem res més perquè creiem que val la pena que intenteu trobar-la al videoclub.

Ah, per acabar, el personatge més divertit i agradable és l'avi de l'Ana, un paio molt eixerit i ple d'energia, que amb prou feines és capaç de defensar-se en anglès, i que parla un castellà molt típic dels "chicanos", els mexicans que fan les mil i una per entrar -clandestinament- al paradís, és a dir a EE.UU.

El teatro de marionetas

Medianoche, medianoche y aún veo la nieve caer, desde la estantería puedo verla caer, es todo tan parecido, como aquella noche oscura... Dejadme que os cuente mi historia...

* * *

Una noche de invierno de 1777, en Budapest, Hannah y yo, acudimos al espectáculo navideño de marionetas. Había muchas personas esperando de pie a que se iniciara la función, casi toda la gente del barrio estaba allí. Nos situamos en primera fila para ver mejor el show, de repente el telón se abrió y la gente enmudeció.

-Shhhhhh... dijo una voz de tono sepulcral- El espectáculo va a empezar...

En el escenario podíamos ver a tres marionetas inmóviles, su tamaño era semejante al de unos niños, y sus caras parecían haber sufrido la peste, "que grotescos", pensé, pero acto seguido ese pensamiento desapareció. Pude ver al Maestro Titiritero arriba en el escenario, preparado para mover los hilos plateados de sus creaciones, en cuanto la música empezó a sonar, el titiritero tiró de un hilo y la marioneta central agachó la cabeza, otro y dio un paso, cuando los movió todos, las marionetas bailaron frenéticamente. En ese instante noté como si alguien me observara, descubrí a la marioneta del tamborilero mirándome con sus ojos negros penetrantes. No, no era posible, imaginaciones mías, pero cuando le vi la mano advertí un pequeño corte del cual brotaba... ¿sangre? No podía ser cierto, como una marioneta podía sangrar.

Con estos pensamientos salí del teatro, sin darme cuenta de que Hannah había desaparecido, ¿Dónde estaba? toda la gente se dirigía a sus casas. Y creí que ya habría regresado a casa, tocaban las doce, al llegar me sorprendí a la vez que me preocupé, por su

ausencia. Así pues, decidí salir en su búsqueda, fui al teatro, ahora se mostraba oscuro y tenebroso, pude distinguir una silueta en mitad de la noche. ¿Quién sería? la seguí, escondiéndome entre las sombras. Entró dentro de una casa, entré yo también, entonces comprendí mi gran error: al traspasar el umbral de la puerta me esperaba Sofía, la hija del titiritero, sus brillantes ojos negros ardieron como un infierno al descubrirme.

-Has visto demasiado, no puedo dejarte ir-sonrió malévolamente la joven.- Mi padre estará feliz esta noche, tres nuevas marionetas para el espectáculo.

Intenté huir pero no pude, me golpeó y perdí el sentido, y me condujo hasta el subterráneo del teatro, allá desperté encadenado a un muro de piedra. La habitación donde me encontraba estaba repleta de siniestras marionetas y montones de huesos humanos, entonces lo vi todo claro... ¿Hacían marionetas con cuerpos humanos? Al cabo de un rato entró Sofía, con una sonrisa diabólica en sus labios.

Pronto te reunirás con ellos...y con tu amada Hannah.-dijo en un tono siniestro.

-¿Pero...? ¿Qué has hecho? -pregunté asustado.

No hubo respuesta, me durmió con cloroformo y perdí la conciencia. Al despertar pude ver a Hannah, sentada en una estantería mirándome fijamente con sus penetrantes ojos marrones. ¿Qué demonios estaba pasando en ese lugar? no podía hablar y... y...y mi cuerpo descuartizado estaba tumbado en una camilla manchada de sangre. Me aterró ¡Estoy muerto!, en aquel instante entró el maestro titiritero y nos inyectó sangre en nuestros cuerpos de marioneta. Sentimos de nuevo el calor de la vida, la notábamos correr por nuestras venas artificiales, estábamos... ¡estábamos vivos!! Con el transcurso de los días el titiritero cogió y nos enseñó a caminar otra vez, a tensar nuestra piel a movernos sin dar ni un sólo traspies. El Maestro me sentó en la estantería de nuevo, mientras que a mi amada la dejó en el suelo.

-Esta noche bailarás para Mi, niña marioneta. Esta noche sin hilos ni ataduras-le ordenó a Hannah.

Ella lo intentó y lo hizo lo mejor que pudo pero tropezó con el armario de los frascos de sangre, y lanzó por los suelos diez de ellos. El Titiritero se enfureció y llamó a su hija.

- ¡Mándala a Berlín!! -le dijo a Sofía.- Saca a esta marioneta fuera de aquí...

* * *

Desde aquel día no la he vuelto a ver, ¿Qué habrá sido de ella? antes de que nos separasen me dijo que nunca me olvidaría y que tarde o temprano nos volveríamos a encontrar. Ahora paso los días sentado en una vieja estantería viendo a la gente pasar por delante de la tienda de anticuarios y me pregunto si algún día la volveré a ver...mientras tanto sigo viendo la nieve caer...

Eduard Capilla 1r B de batxillerat

Flavià

Personalmente no tuve mucho contacto con él, por desgracia , ya que sólo llegó a darme clases en segundo de bachillerato, pero creo que en esos meses nos dio la oportunidad de conocerle un poco mejor.

Bajo esa apariencia de hombre duro, barba blanca, se podía apreciar que era una buena persona. En clase, nos contaba cosas de su vida, recuerdos que quiso compartir con nosotros. Duro y exigente con aquellos que no querían trabajar y persona afable y paciente para las personas que se esforzaban por aprender. En definitiva es lo que tiene por meta todo profesor, el poder enseñar y hacer de nosotros, sus alumnos, unas mejores personas que puedan salir adelante en el futuro. Y , personalmente, a mí me enseñó mucho, no sólo a nivel de estudios sino también humanamente.

Deciros que me entristeció la noticia de su fallecimiento, sobretodo por la forma tan repentina , que, supongo que nadie se esperaba, pero su recuerdo sigue entre nosotros y siempre le tendremos por una gran persona. Y como dice el estribillo de una canción *“Y aunque en el cielo hoy no hay estrellas, yo sé muy bien que ahí están, y aunque mi vida hoy yo pierda, mi alma nunca morirá”*

Iván Espejo, ex-alumne

Cursa popular tardor 87

Estructura el pensament pura sintaxi,
I la pràctica , i els vocables primigenis,
En parlar de tu, parlo d'un geni,
Si important és la teoria , més ho és la praxi.

Fonament de tot allò és pura pedra,
A Verdú hi ha una església ben basada,
La paraula és important si està fundada,
Fonaments els tenies tu, suc i no cendra.

Professors que ens vau impactar amb la paraula,
Preceptors en un sentit ampli i solemne,
Com tutors, branca d'un pi sempre perenne,
I més que educadors uns mags de l'aula.

Si al camí podem trobar paranyes i crespes,
Si a la vida ens sobtarà més d'un problema,
Pensant en tu, sortirà un tema
Que obrirà *per se* panys i finestres.

In memoriam Flavia/ae

Héctor Martínez Pozo, ex-alumne i president de l'associació d'antics alumnes.

Siempre recordaré aquellas clases en que para hacernos reflexionar sobre nuestra manera de hablar el castellano, nos avanzaba las reglas de ortografía del futuro:

" los participios del verbo se escriben con una "d" entre las dos vocales finales..."

¿Quién podía quejarse ante una crítica tan sutil?

Nadie como él para fomentar el espíritu crítico en los alumnos, nadie como él para hacernos crecer.

Gracias Flavià

Estrella Nieto, ex-alumna i professora de l'institut.

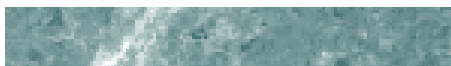

lliurament de premis literaris

diada de Sant Jordi l'any 95

Concurs de cuina 95

D'un temps d'una adolescència passada a l'institut, neixen molts records, persones que lluitaven com vostè, una persona amant de les lletres i d'obres mestres, però sobretot amant de la seva feina i dels alumnes als quals va fer obrir els ulls i que ara, cada un de nosaltres portem a dins part del seu esperit de superació que vostè ens va inculcar. Gràcies, el trobaré a faltar.

Eduard Barceló ,ex-alumne.

La definició que da el diccionari al término profesor es 'persona que ejerce o enseña una ciencia o arte'. Usted era mucho más. En estos días tan fríos no puedo evitar acordarme de que Rafa me contó una vez que usted, en sus años de director, venía al 'insti' a encender la calefacción los domingos por la noche y que después de unas vacaciones, lo hacía dos días antes. Y todo por nosotros, para que estuviéramos más calentitos.

También recuerdo que en COU nos preparaba exámenes sorpresa. Entonces pensaba que 'se pasaba un poco'. Ahora pienso que de esa manera era imposible fracasar en lengua castellana en la Selectividad, y le agradezco el esfuerzo.

Por último, le doy las gracias, Flavià, por todo su trabajo realizado en el 'insti', cuyos frutos heredamos las siguientes generaciones de "profes". Le recordaremos siempre.

Cristina Cortés , profesora y exalumna

Festa de jubilacions.Juny05

L'últim cop que va venir a l'institut .

